

Sveta družina - leto A

Beg v Egipt

Ko so odšli, se je Gospodov angel prikazal Jožefu v sanjah in rekel: »Vstani, vzemi dete in njegovo mater in béži v Egipt! Bodi tam, dokler ti ne povem; Herod bo namreč iskal dete, da bi ga umoril.« Vstal je, ponoči vzelo dete in njegovo mater ter se umaknil v Egipt. Tam je bil do Herodove smrti, da se je izpolnilo, kar je Gospod rekel po preroku: Iz Egipta sem poklical svojega sina.

Vrnitev iz Egipta

Ko je Herod umrl, se je v Egiptu Gospodov angel prikazal Jožefu v sanjah in rekel: »Vstani, vzemi otroka in njegovo mater in pojdi v Izraelovo deželo, kajti pomrli so tisti, ki so otroku stregli po življenju.« Vstal je, vzelo otroka in njegovo mater in prišel v Izraelovo deželo. Ko je slišal, da vlada v Judeji Arhelaj namesto svojega očeta Heroda, se je bal iti tja. Bil pa je v sanjah opomnjen in se je umaknil v galilejsko deželo. Ko je prišel tja, se je naselil v mestu, ki se imenuje Nazaret, da se je izpolnilo, kar je bilo rečeno po prerokih, da bo namreč imenovan Nazarečan. Mt 2,13-15;19-23

Trije stebri vzgoje

V vzgoji otrok je ogromno izzivov, vprašanj in bolečin. Starši se sprašujejo, kako vzgajati, kako otrokom posredovati vrednote, kako dati otrokom pravo samozavest, kako jih usmeriti v pravi poklic itd. V jaslicah vidim vse potrebne temelje dobre vzgoje.

Vzgoja je najprej samovzgoja. Starša morata vzgajati najprej sebe. Marija in Jožef hočeta **izpolniti Očetovo voljo, načrt ki ga ima z njima Bog**. Zaupata Bogu, da je njegov načrt zanju boljši, od predstav, ki jih imata v svoji glavi. Tako tudi vzgajata Jezusa, otroka, ki jima je zaupan. Jasno jima je, da otrok ni Njun, ampak Božji. Njuna vzgoja temelji na prepričanju, da lahko le skupaj z njim odkrivata, kaj Bog od njega pričakuje in ga tako vodita k njegovemu življenjskemu cilju. Od tu Marijino vprašanje dvanajstletnemu dečku v templju: Otroku, zakaj si nama to storil? In seveda Jezusov odgovor: Mar nista vedela, da moram biti v tem, kar je mojega očeta. Ko se danes starši sprašujejo, kako naj vzgajajo, ne vidim boljšega recepta, kot je ta, da se sami vprašate, kam vas kliče Bog in v kaj kliče vaše otroke. Izpolnitev poklicanosti razumem kot prvi steber dobre vzgoje.

Danes se veliko govori o razvajenosti in o problemu tekmovalnosti, premajhni solidarnosti itd. Na drugi steber prave vzgoje nas opominja drugi del jaslic. Kaj ubije Abela iz tekmovalnosti in zavisti. Drži se ga greh staršev, ki so zavrgli Božjo ponudbo, da bi bil Bog sam Oče in oskrbnik njunega življenjskega načrta. Ko sta vzela v roke svoje življenje in se odločila za življenje brez Boga, po svoje, se je porušil drugi steber prave vzgoje tj. **ljubezen do bližnjega in solidarnost**. Vzgajati za pravo ljubezen do bližnjega je mogoče pravzaprav le, če je v nas jasna in močna zavest, da je Bog naš Oče, da smo po Bogu med seboj bratje in sestre. Pravo spoštovanje bližnjega temelji prav na Božični skrivnosti. Bog se je učlovečil, da bi vsakemu človeškemu bitju pokazal njegovo Božje dostojanstvo. Poleg tega pa nam govori, da nas drugi nikakor ne ogroža. Vsak ima svoje poslanstvo, ki nas ne ovira, da izpolnimo svoje. Drugi ni grožnja, ker smo v Svetem Duhu povabljeni v čudovito občestvo ljubezni. V različnosti se le dopolnjujemo, nobene ogroženosti ni, nič nam ne bo vzeto, če drugi živi svoj načrt. Temelj ljubezni in solidarnosti ni številna družina, ki sicer lahko k temu prispeva, ampak zavest o Božjem otroštvu. Jezus je bil edinček, pa je vedel, kaj pomeni ljubiti!

Tretji steber prave vzgoje pa je pokončnost, ki se čudovito kaže pri očaku Noetu. Tudi ta pokončnost izvira iz jaslic. Prava samozavest ni v naših sposobnostih. Naše dostojanstvo ne izvira iz tega, kaj zmorem, ampak iz tega kdo sem. Ne kakšne starše imam, ne kje sem rojen, ne kaj zmorem, ampak da sem Božji otrok. To dostojanstvo je temelj človekove pokončnosti, temelj zdrave samozavesti. Toliko se o njej govori, pa se pogosto le spodbuja k napuhu in samozadostnosti. Kar je pravzaprav logično. Kjer ni Boga, ni prave, zdrave samozavesti. Meja med napuhom in zdravo samozavestjo je izredno tanka. Njuna ločnica pa je prav Božična skrivnost. Zavest, da sem Božji otrok, da me Bog vabi, da izpolnim Njegov načrt, je zdrav temelj pokončnosti. Vse ostalo je stvar napuha. Noe je izpolnil tisto, kar je Bog od njega pričakoval, Jezus je na križu dopolnil načrt, ki ga je zanj pripravil Oče, Bog. Oba sta delovala čudaško, Jezus celo uporniško in razbojniško. A v obeh je bila zdrava pokončnost in prava ponižnost.

Trije stebri prave vzgoje v družini so

- **vzgoja za poklicanost**, za izpolnitev Božjega načrta,
- **vzgoja za solidarnost**, ki je ljubezen med Božjimi otroki,

- **vzgoja za pravo pokončnost**, ki temelji na zavesti, da moramo storiti tisto, kar od nas pričakuje Bog.

Da bo zmogli postaviti te tri temelje v naši vzgoji, pa je seveda spet potrebno najti dostop do Božične skrivnosti. Kot sem že omenil, do jaslic pridemo tokrat le z dveh strani: s strani Božje besede, ki nas vabi k razmišljanju in odkrivanju božjega načrta. S strani oltarja, ki nas vabi v darovanje in solidarnost do bližnjih. In v tišini in trdem delu, ki sta temelj pristne pokončnosti. Naj se naša vzgoja resnično napaja iz Božične skrivnosti in naj bo postavljena na **stebre poklicanosti, solidarnosti in pokončnosti**.